

f.eks. en skattelettelse, medmindre der er fuld dækning i form af offentlige besparelser (eller oftere nye indtægter). Dette princip er selvfølgelig prisværdigt i det omfang, der er politisk mod og flertal bag offentlige besparelser. Er der ikke det, betyder en ultimativ krone til krone-holdning, at alt går i stå.

Dette forslag lægger ikke op til at gennemføre kamikazeændringer i den offentlige økonomi. Forslaget lægger op til, at man dels erkender sammenhængen i bedre forhold for erhvervslivet og reducerede dagpengeudgifter og dels tager et politisk hop ud af den onde cirkel, som økonomien i øjeblikket befinder sig i. Den onde cirkel er udgifter til ledige, højere skatter, flere ledige, flere udgifter til ledige . . . osv.

Forslagsstillerne har ikke en stor centraladministration til deres rådighed, hvorfor en række af de konsekvensberegninger, der skal gennemføres, må være en del af udvalgsarbejdet med forslaget. Det er dog vigtigt at fastslå allerede her, at forslaget kan anvendes/gennemføres under forhold med såvel store som mindre skatte- og afgiftslettelser i erhvervszonerne. Det vil alene være et spørgsmål om det politiske mod hos et flertal, hvor meget der skal åbnes for ekspansion i erhvervszonerne.

Konkurrenceforvridning?

Det er selvfølgelig relevant at spørge om, hvorvidt disse erhvervszoner vil udgøre en konkurrenceforvridende faktor. Svaret er ja! Det forholder sig nemlig således, at ethvert politisk initiativ, enhver lov, ethvert tilskud, enhver skat osv. er konkurrenceforvridning. Spørgsmålet er bare, hvad er målet? Den hidtidige socialistiske velfærdsstat med stigende offentlig kontrol og formynderi, stigende skatter og stigende tilskuds-narkomani har trukket samfundsudviklingen den gale vej. Det vil sige, konkurrenceforvridningen har ikke været en øjeblikssulempe, men derimod en permanent tilstand uden udsigt til bedring. Vi lever nu i en postvelfærdsstat, hvor de socialistiske dogmer er under nedbrydning. Lige så vel som befolkningen i de tidligere socialistlande i øst må gennemleve mange år med utilfredsstillende forhold, vil det også betyde konkurrenceforvridning og urimeligheder, når det danske samfund skal trækkes tilbage i den frie markedsøkonomi.

Selv hvis hele Danmark blev omgjort til en erhvervszone på en gang, ville det give konkurrenceforvridning. Tusinder af virksomheder er jo etableret under de nuværende højsskatteforhold. De vil opleve forskelsbehandling i forhold til nyetablerede virksomheder under nye lavere skattebetingelser.

Forsøget med f.eks. 5 erhvervszoner adskiller sig konkurrencemæssigt ikke fra de forhold, der hersker allerede i dag med tilskuds-favorisering af enkeltvirksomheder – når man gør en øjebliksbetragtning set fra virksomhedernes side. Hvor tilskudspolitikken og den politiske favorisering eller disfavorisering fører til virksomhedslukninger og arbejdsløshed, dér vil erhvervszonerne give succes og brede sig som ringe i vandet til hele samfundet. Erhvervszonerne succes vil få kommuner til at konkurrere om, hvem der kan tilbyde virksomhederne de bedste forhold i retning af færre byrder og hurtigere sagsbehandling.

Erhvervszonerne vil give dynamik og fremgang for såvel det område, hvor de er placeret, som for samfundet som helhed. Den byrde, som hele landet lider under som følge af arbejdsløsheden og stagnationen, vil blive lettet betydeligt, når erhvervszonerne kommer til at udgøre en art industrilokomotiver.

Bemærkninger til de enkelte punkter

Ad 1

Fremskridtspartiet mener, at man sagtens kan gøre hele Danmark til én erhvervszone. Det er vi imidlertid nok det eneste parti der har mod og realisme til. Derfor foreslår vi erhvervszonerne etableret som en forsøgsordning og i et begrænset antal amter. Hvor længe forsøgsperioden skal række, har forslagsstillerne ikke taget stilling til, men 5-8 år vil være minimum, hvis virksomhederne skal have en chance for at hjemtjene investeringerne.

Forslaget om at starte med 5 erhvervszoner er heller ikke ultimativt. Er der flertal for 4 eller 6 zoner, vil forslagsstillerne også uden problemer kunne medvirke til det.

Derimod vil det være uklogt, om der afviges fra princippet om, at zonerne etableres i de amter, hvor arbejdsløsheden er størst. Amterne er ikke i sig selv nogen særlig hensigtsmæssig afgrænsning, men denne afgrænsning er nu engang gældende, og arbejdsløsheden opgøres på amtsbasis.

Ifølge Danmarks Statistik 26. september 1991 forholder det sig således, at de 5 amter med størst arbejdsløshed er følgende:

- 1) Københavns og Frederiksberg Kommuner, 13,5 og 11,6 pct. ledighed
- 2) Nordjyllands Amt, 12,3 pct. ledighed
- 3) Fyns Amt, 11,1 pct. ledighed
- 4) Storstrøms Amt, 10,9 pct. ledighed
- 5) Århus Amt, 10,8 pct. ledighed.

Forslaget vil derfor indebære, at det kommer til at omfatte ovenstående amter. I denne forbindelse reg-